

berørte i Begyndelsen af mit Foredrag. Jeg skal derfor tillade mig at æske den ærede Indenrigsministers Svar paa følgende Forespørgsel:

Naar agter Regjeringen at foretage de fornødne Skridt til, at danske literære Værker kunne komme til at nyde den Retssbeskyttelse i de to andre nordiske Riger, som disses nyeste Lovgivning (1876—77) tilbyder dem under Forudsætning af Gjenfaldighed, og naar agter den derfor at udstede den i Lov om Eftertryk m. m. af 29de December 1857 § 23 (jfr. Lov af 23de Februar 1866 § 10 og af 21de Februar 1868 § 5) i Udfigt stillede lgl. Anordning, hvorved de i denne Lov og i Tillægene til samme af 1866 og 1868 indeholdte Bestemmelser gjøres gjældende paa Værker, som udkomme i de to andre nordiske Riger? Og hvorvidt anses det ønskeligt, efter at den norske Lov om „Beskyttelse af Skrifteiendomsret“ af 8de Juni 1876 og den tilsvarende svenske om „eganderätt till skrift“ af 10de August 1877 ere udkomne, at der tilveiebringes en ny dansk Lov, sigtende til at frembringe den størst mulige Overensstemmelse imellem de tre nordiske Rigers Lovbestemmelser med Hensyn til den literære Eiendomsret, derunder indbefattet Retten til at lade dramatiske og musikalsk-dramatiske Værker opføre?

Indenrigsministeren (Skel): Jeg skal tillade mig nærmest at holde mig til, hvad der har været Gjenstand for Forespørgselen og kun følge den ærede Forespørger paa hans historiske Udvikling af Sagen, saa langt som de Oplysninger, der maatte fremkomme, have nogen Interesse til Forklaring af det Standpunkt, hvorpaa Sagen nu befinder sig. — Jeg skal da bemærke, at efterat Loven af 23de Februar 1866 var fremkommen som et Tillæg til Eftertryksloven af 29de December 1857 og Loven om Beskyttelse for Kunstarbejder af 31te Marts 1864, der bestemte, at der under Forudsætning af Gjenfaldighed vilde kunne gives den samme Beskyttelse for svenske Forfattere i Sverrig udkommende Værker mod Oversættelse som mod Eftertryk, havde den danske Regjering igennem Udenrigsministeriet underrettet den svenske Regjering om, at en saadan Lov var fremkommen og samtidig gjort opmærksom paa, at efter § 10 i Loven af 1866 var den danske Regjering rede til ved kongelig Anordning og uden Lov at sætte Bestemmelserne om Eftertryk i Gylbigheid ogsaa for Sverrigs Vedkommende. Paa denne Henvendelse af 13de Marts 1866 indløb der intet Svar. Grunden har ganske vist været den, som ogsaa er antydet af den ærede Forespørger, at den svenske Eftertrykslovgivning var ordnet ved en Grundlov af 1810, en Trykkefrihedslov af 1812, som ikke kunde forandres uden gennem en grundlovmæssig omstændelig Behandling af Sagen, men dog tillige ogsaa den, at den da bestaaende langt ældre svenske Lovgivning var

i en saadan Overensstemmelse med den nye danske Lovgivning, at der vanskelig vilde kunne træffes Bestemmelse paa Grundlag af Gjenfaldighed paa dette Omraade. Sagen blev derefter hvilende indtil de nye norske og svenske Love af 8de Juni 1876 angaaende Beskyttelse af Skrifteiendomsret for Norge af 10de August 1877 angaaende „eganderätt till skrift for Sverrig“ vare udkomne. Disse Love, der i det Væsentlige hvile paa samme Grundlag som den danske Lovgivning, henvendte Tanken igjen paa denne Sag og gjorde, at den danske Regjering efter Tilkyndelse af en dansk Videnskabsmand, tog under fornyet Overveelse, om der ikke nu kunde være Anledning til at tage denne Sag frem, saameget mere som den svenske og den norske Lov indeholdt Hjemmel for de paagjældende Regjeringer til ogsaa at ordne dette Anliggende administrativt. Men inden man fik til Behandlingen af denne Sag eller til Underhandlinger med de paagjældende Regjeringer derom, fandt man det hensigtsmæssigt at indhente en Betænkning fra en særlig sagkyndig Autoritet, og man henvendte sig derfor den 5te April 1878 til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet og meddelte det, at man var betænkt paa, uanset den tilstedeværende Overensstemmelse i de bestaaende Lovgivelser med Hensyn til Beskyttelse for Oversættelser, at tilbyde Sverrig og Norge Beskyttelse her i Riget for de derseeds udgivne Skrifter, saavel som at indrømme de i Sverrig udgivne svenske Skrifter Beskyttelse mod Oversættelse her i Riget, hvorhos man udbad sig navnlig en Udtalelse om, hvorvidt den omspurgte Foranstaltning antoges at ville virke til Gavn saavel for de danske Forfattere og Forlæggere, som i det Hele taget udvikle det literære Samkvem mellem de 3 Riger. Samtidigt eller forinden var der ogsaa fra svensk Side fremkommet Henvendelser, som viste, at man ogsaa der havde Opmærksomheden henvendt paa denne Sag og nærede Interesse derfor. I Oktober 1877 var det nemlig af den svenske Udenrigsminister paalagt den hervedværende kongelige svenske Gesandt underhaanden at forhøre, hvorvidt den

Rettelser.

Sp. 2288 under Rubriken „Rettelser“ er det ved en Korrektørfeil unbladt at anføre, at det er den vedkommende Taler selv, som har forment, at der Sp. 145 L. 23 f. o. skulde staa „Prokuratorer“ istedetfor „Prokuratorerne“.